

Sygn. akt *XI Ka 731/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSA w SO Tamara Pawlak

p.o. Protokolanta Wojciech Czajkowski

po rozpoznaniu dnia 28 sierpnia 2015r.

sprawy **K. W.** urodzonej (...) w R.

c. M. i Z. z d. P.

obwinionej o czyn z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 3 Prawo ruchu drogowego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim

z dnia 27 kwietnia 2015r. sygn. akt *II W 1554/14*

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 39 § 1 k.w. odstępuje od wymierzenia obwinionej kary;
2. uchyla orzeczenie o zasądzeniu opłaty i wydatków, obciążając nimi Skarb Państwa;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia obwinioną od wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

XI Ka 731/15

UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy obwinionej K. W. od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 27 kwietnia 2015 r., wydanego w sprawie sygn.akt II W 1554/14, którym to wyrokiem obwiniona została uznana winną popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna o tyle, o ile prowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze.

W toku kontroli odwoławczej nie stwierdzono, by Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę dopuścił się obrazy przepisów postępowania, błędu w ustaleniach faktycznych, bądź popełnił inne uchybienia, które dyskwalifikowałyby trafność wydanego rozstrzygnięcia.

Postępowanie dowodowe w sprawie zostało przeprowadzone rzetelnie oraz dokładnie, a ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i wyprowadzone z nich wnioski znalazły odzwierciedlenie w części dyspozytywnej wyroku stanowiąc rezultat kompleksowej oceny całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta

jest zgodna z regułami zawartymi w art. 4 kpk w zw z art. 8 kpw, art. 7 kpk w zw z art. 8 kpw i 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw. Jest bowiem wszechstronna, obiektywna, trafna i uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Tok rozumowania Sądu został zaprezentowany w pisemnych motywach wyroku, które odpowiadają wymogom art. 424 kpk w zw. z art. 82 §1 kpw, w szczególności wskazują, które dowody i dlaczego zostały obdarzone wiarą, a którym (tu: wyjaśnieniom obwinionej, kwestionującym sprawstwo w zakresie zarzucanego jej wykroczenia) i z jakich przyczyn ten walor został odmówiony. Danie wiary jednym dowodom, a odmówienie tejże wiary w części, czy też w całości innym dowodom jest prawem sądu i znajduje swoje umocowanie w treści art. 7 kpk. Sąd Okręgowy nie znalazł w rozumowaniu sądu I instancji żadnych błędów. Cechuje się ono logiką i konsekwencją.

Przechodząc do zarzutów apelacji, w których obrońca kwestionuje rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w całości, należy zaznaczyć, iż wywody tam zawarte nie mogły zyskać aprobaty Sądu odwoławczego.

Ustalając stan faktyczny Sąd I instancji prawidłowo oparł się w szczególności na zeznaniach J. Z. i S. P., jak i zgromadzonych w sprawie dowodach z dokumentów, m.in. w postaci protokołu oględzin pojazdów oraz protokołu miejsca kolizji i szkicu, a także dokumentacji fotograficznej z miejsca zdarzenia. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zebranych dowodów nie budzi zastrzeżeń. J. Z. konsekwentnie wskazywał w swoich zeznaniach, iż po zatrzymaniu włączył światła awaryjne w samochodzie, co z kolei powodowało automatyczne uruchomienie świateł awaryjnych w przyczepce. Wysiadł z samochodu i zamierzał wystawić trójkąt ostrzegawczy, gdy usłyszał odgłos nadjeżdżającego pojazdu z tego samego kierunku, który następnie uderzył w przyczepkę.

Na to, iż kierowany przez J. Z. zespół pojazdów już po zatrzymaniu był obiektywnie widoczny dla innych uczestników ruchu drogowego wskazuje również i to, że jak zeznał ów świadek, po zatrzymaniu samochodu, wysiadł z niego dopiero, gdy wyminęły go pojazdy jadące w tym samym kierunku. Dowodzi tego również treść zeznań świadka T. M., z których wynika, iż przyczepka posiadała światła odblaskowe, które przy oświetleniu przez nadjeżdżający pojazd były widoczne, natomiast gdy kilkanaście kilometrów przed zdarzeniem mijal przedmiotowy zespół pojazdów, to wówczas w samochodzie i przyczepce świeciły się światła. Wskazać w tym miejscu należy, iż na prawidłowość poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych w żaden sposób nie rzutuje to, iż samochód kierowany przez J. Z. nie posiadał aktualnych badań technicznych.

Treść tych dowodów koreluje z zeznaniami S. P.. Co prawda świadek zeznała na rozprawie, iż osobiście wystawiła trójkąt ostrzegawczy, jednakże słuszną jest konstatacja Sądu, mając na uwadze już tylko to, co zostało podniesione powyżej, iż okoliczność podana przez świadka S. P. na rozprawie nie ma znaczenia.

Należy zatem podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, iż wskazane osobowe źródła dowodowe, jak i dowody z dokumentów są wiarygodne, mając na względzie, że wnioski z nich płynące korespondują ze sobą. Mając na uwadze powyższe oczywistą pozostaje kwestia widoczności zespołu pojazdów kierowanego przez J. Z..

Jednocześnie Sąd I instancji słusznie odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionej, która na etapie postępowania sądowego kwestionowała swoje sprawstwo w zakresie zarzucanego jej czynu.

Mając na uwadze powyższe argumentacja skarżącego, skupiająca się w zasadzie na kwestii wystawienia trójkąta ostrzegawczego i w oparciu o to usiłująca dowieść, iż to nie obwiniona ponosi wyłączną winę w zakresie przypisanego jej wykroczenia, nie może skutecznie podważyć ustaleń Sądu Rejonowego. Sąd ten właściwie ustalił stan faktyczny w sprawie i prawidłowo zachowanie K. W. opisał, a następnie zakwalifikował. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, że obwiniona dopuściła się zarzucanego jej wykroczenia w formie przypisanej jej przez Sąd Rejonowy, czym wyczerpała dyspozycję przepisu art. 86 § 1 kw.

Wobec tego, że apelacja obrońcy obwinionej skierowana jest przeciwko orzeczeniu o winie, zgodnie z art. 447 § 1 kpk w zw. z art. 109 kpw uważa się ją za zwróconą przeciwko całości wyroku, a zatem również rozstrzygnięciu co do kary. Sąd odwoławczy dokonał instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku również i pod tym kątem, stwierdzając, że charakter

i okoliczności czynu oraz właściwości i warunki osobiste obwinionej uzasadniają odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 39 § 1 kw.

Zgodnie z art. 39 § 1 kw w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można - biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy - zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego.

W ocenie Sądu Okręgowego opisana sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. W warunkach rozpoznawanej sprawy nie sposób bowiem nie dostrzec okoliczności, w jakich doszło do zaistnienia przedmiotowego wykroczenia (pora nocna), a w szczególności przyczyny, która wywołała nagłe zatrzymanie pojazdu marki V. (...) (oderwanie koła w przyczepce samochodowej), które z kolei było następstwem zdarzenia będącego przedmiotem osądu. Okoliczności te winny być wzięte pod uwagę w procesie kształtowania konsekwencji karnoprawnych za przypisany obwinionej czyn.

Mając więc na uwadze to, o czym mowa powyżej, Sąd Okręgowy uznał, iż wystarczające w przedmiotowej sprawie będzie poprzestanie na stwierdzeniu sprawstwa obwinionej z jednoczesnym odstąpieniem, na podstawie art. 39 § 1 kw, od wymierzenia jej kary, przy uchyleniu jednocześnie orzeczenia o zasądzeniu opłaty i wydatków za I instancję stosownie do art. 119 kpw w zw. z art. 627 § 1 kpk (a contrario).

Wobec braku okoliczności, o których mowa w art. 104 § 1 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 kpw, zaskarżony wyrok w pozostałej części należało utrzymać w mocy.

Orzeczenie o zwolnieniu obwinionej od wydatków za postępowanie odwoławcze uzasadniają przepisy art. 624 § 1 kpk (in fine) mającego zastosowanie do wykroczeń przez odesłanie z art. 119 kpw.

Tamara Pawlak